

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Mgr. P. V.**, zast. Mgr. Bc. Rudolfem Vinšem, advokátem, se sídlem Západní 1448/16, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) J. T. a II) G. T., III) M. G., IV) M. L., obě osoby zúčastněné na řízení III) a IV) zast. J. T., V) CETIN a.s., se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 10. 2019, č. j. 1234/SÚ/18-8, ze dne 22. 10. 2019, č. j. 1235/SÚ/18-8, a ze dne 30. 4. 2020, č. j. KK/344/SÚ/19-7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 5. 2021, č. j. 57 A 183/2019 - 149,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 10. 2019, č. j. 1234/SÚ/18-8 (dále též „rozhodnutí 1“), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Sokolov (dále též „stavební úřad“) ze dne 16. 10. 2018, č. j. MUSO/101408/2018/OSÚP/MAVO, jímž bylo zakázáno užívání stavby Rekonstrukce objektu č.p. X, S., B. č.p. X, na pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. S. (dále též „stavba“).

[2] Rozhodnutím ze dne 22. 10. 2019, č. j. 1235/SÚ/18-8 (dále též „rozhodnutí 2“),

žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Sokolov ze dne 4. 12. 2018, č. j. MUSO/116022/2018/OSÚP/MAVO, jímž nařídil zkušební provoz stavby. Předmětem zkušebního provozu byl provoz tepelného čerpadla z důvodu ověření podmínek hluku v noční době za jeho provozu.

[3] Rozhodnutím ze dne 30. 4. 2020, č. j. KK/344/SÚ/19-7 (dále též „rozhodnutí 3“), žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Sokolov ze dne 18. 2. 2019, č. j. MUSO/76117/2018/OSÚP/MAVO, jímž nařídil odstranění částí specifikované stavby (oplocení tepelného čerpadla na pozemku a betonové základové desky pod tepelným čerpadlem).

[4] Žalobkyně proti rozhodnutí 1 a 2 brojila žalobou ze dne 23. 12. 2019. Namítala, že žalovaný v rozhodnutí ze dne 3. 8. 2018, č. j. 606/SÚ/18-4, konstatoval, že externí jednotka tepelného čerpadla není umístěna v rozporu s projektovou dokumentací. Stavební úřad se v rozhodnutí ze dne 16. 10. 2018 odvolává na nesouhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice, č. j. KHSKV 10643/2018/HOK/Daš. Pokud však nebylo toto závazné stanovisko uvedeno jako podmínka ve společném územním rozhodnutí a povolení stavby ze dne 25. 8. 2014, tak v rámci kolaudačního souhlasu nelze již takového nové podmínky stanovovat a lze pouze ověřit soulad stavby s podmínkami stanovenými v rozhodnutí o povolení stavby. Žalobkyně upozornila na obsah rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj (dále též „MMR“) ze dne 6. 11. 2019, č. j. MMR-16461/2019-83/34727 (dále též „rozhodnutí MMR“), jímž změnilo cit. rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2018. Naposledy uvedeným rozhodnutím bylo zrušeno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 9. 4. 2018, č. j. MUSO/18609/2018/OSÚP/MAVO, kterým žalobkyni nařídil odstranění stavby „Kovová konstrukce s venkovní vzduchotechnickou jednotkou tepelného čerpadla“. Závěry MMR podle žalobkyně dopadají na rozhodnutí žalovaného 1 a 2 a jim předcházející rozhodnutí stavebního úřadu. Závěrem žalobkyně uvedla, že obavy stavebního úřadu týkající se změny umístění a hlučnosti nejen že nemají žádnou oporu ve správních spisech. Byly rovněž pominuty uplatněné námitky podjatosti vyřizující úřednice.

[5] V žalobě ze dne 7. 7. 2020 proti rozhodnutí 3 žalobkyně vznesla stejné námitky jako v případě rozhodnutí 1 a 2. Zdůraznila, že stavba byla povolena rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 25. 8. 2014, č. j. 67902/2014/OSÚP/MAKR.

[6] Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 16. 7. 2020, č. j. 77 A 92/2020 - 26, žaloby spojil ke společnému projednání a nadepsaným rozsudkem je zamítl. Předeslal, že podstatná část žalobní argumentace představuje obsáhlý, ne vždy však zcela srozumitelný a přehledný popis průběhu různých řízení, jejichž pojičkem je souvislost s rekonstrukcí budovy žalobkyně, z nichž některá ani nevedla k vydání žalobami napadených rozhodnutí od roku 2014 až do současnosti.

[7] Žalobní bod týkající se opomenutí námitky podjatosti ze dne 16. 11. 2018 neshledal krajský soud důvodný, neboť tvrzení žalobkyně zpochybňovala správnost či zákonnost postupu úřední osoby ve správním řízení. Z § 14 odst. 1 správního řádu je patrné, že institut vyloučení úřední osoby neslouží k ochraně účastníka před nesprávným (nezákonným) postupem správního úřadu, resp. konkrétní úřední osoby.

pokračování

[8] Nedůvodnou shledal také argumentaci žalobkyně, v níž namítá pochybení správních orgánů spočívající v tom, že zakázaly užívání stavby, resp. nařídily zkušební provoz, ač žalobkyně stavbu provedla na základě pravomocného stavebního povolení, v souladu s projektovou dokumentací. Při uvádění stavby do užívání není jediným kritériem soulad provedení stavby se stavebním povolením, resp. s projektovou dokumentací. Z § 119 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017, vyplývá, že stavební úřad se musí zabývat rovněž tím, zda tento skutečné provedení stavby neohrožuje některou z hodnot uvedených v poslední větě tohoto ustanovení.

[9] Krajský soud žalobkyni přisvědčil potud, že při souladu „papírového stavu“ a faktického výsledku stavební činnosti bude v naprosté většině případů bez dalšího splněna i podmínka druhá, tj. *že stavba nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí*. Je tomu tak proto, že projektová dokumentace musí být zpracována odborně způsobilou osobou, která při své činnosti odpovídá za to, aby stavba mohla být řádně provedena (§ 159 odst. 2 stavebního zákona). Může ovšem nastat (výjimečný) případ, kdy ačkoliv byla stavba provedena podle projektu, přesto bude její existence či užívání způsobovat zásah do shora uvedených hodnot, jimž poskytuje stavební zákon ochranu. K této nestandardní situaci může dojít z různých důvodů – například u složitých staveb, u nichž není možné při projektové přípravě přesně vymezit jejich dopad na okolí, či v důsledku pochybení projektanta, který projekt stavby nesprávně vypracuje. Není proto pravdou, že ke zkoumání dopadu stavby na okolí lze přistoupit pouze v případě, v němž by stavba byla provedena odchýlně od projektu. Stavební zákon ukládá správním orgánům zkoumat soulad stavby a chráněných hodnot. Takovým způsobem stavební úřad v součinnosti s orgánem ochrany veřejného zdraví v této věci postupoval.

[10] Krajský soud dodal, že rozhodnutí 1 a 2 nejsou nezákonná z důvodu porušení legitimního očekávání žalobkyně, neboť žalobkyně se ve svých očekáváních opírá o aplikaci zcela odlišných ustanovení, než na základě kterých byla vydána napadená rozhodnutí. Rozhodnutí o zákazu užívání stavby (o zkušebním provozu) nemůže být nezákonné z důvodu postupu stavebního úřadu v řízení s jiným předmětem (řízení o vydání stavebního povolení, řízení o předčasném užívání stavby), jichž se žalobkyně dovolává.

[11] K žádné libovůli ze strany stavebního úřadu nedošlo, naopak se při vydání rozhodnutí 1 a 2 stavební úřad řídil závaznými stanovisky krajské hygienické stanice, resp. Ministerstva zdravotnictví jakožto dotčených orgánů chránících veřejný zájem ve smyslu zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Libovůli či šikanu žalobkyně nezakládá ani obsah závazných stanovisek a jejich potvrzení nadřízeným orgánem. Dotčená stanoviska obsahují jasně identifikovatelné a jednoznačné skutečnosti a závěry, z nichž vyplývá potenciální ohrožení veřejného zájmu na ochraně zdraví, zároveň v potvrzení dotčených stanovisek Ministerstvem zdravotnictví jsou tyto závěry podrobněji rozvedeny a doplněny s odkazem na odvolací důvody žalobkyně.

[12] Mimoběžná je argumentace žalobkyně týkající se rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 6. 1. 2019 vydaného v přezkumném řízení, neboť toto rozhodnutí

se týká jiného řízení (řízení o odstranění stavby).

[13] Krajský soud neshledal ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí 3, neboť v něm žalovaný vypořádal jednotlivé odvolací námitky žalobkyně, a rovněž předcházející rozhodnutí stavebního úřadu obsahující plně přezkoumatelné odůvodnění odpovídá náležitostem § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Obsah odvolacích námitek, ani argumentace obsažená v žalobě, nijak nezpochybňuje klíčový rozhodovací důvod, na němž je vystavěno rozhodnutí stavebního úřadu, tj. že žalobkyně prováděla stavební činnost na cizím pozemku, aniž by k tomu měla příslušné oprávnění.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[14] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost. Upozornila, že netvrdila, že není principiálně možné, aby realizace stavby dle schválené dokumentace zasáhla do zájmu na ochranu zdraví, životního prostředí a jiných zákonem chráněných zájmů. To je však možné pouze ve zcela výjimečných případech a intenzita zásahu do chráněných zájmů musí být zásadní. Správní orgán musí rozpor realizace stavby s těmito zájmy v situaci, kdy je stavba v souladu s projektovou dokumentací, řádně zdůvodnit. Napadený rozsudek nesprávně vychází z toho, že stavební úřad může při uvádění stavby do užívání libovolně posuzovat aspekty stavby, a to i v těch ohledech a rozsahu, jež náleží do řízení o povolení stavby, zakázat užívání stavby, nařídít zkušební provoz i nařídít odstranění části stavby. Nesprávný je i názor, že stavební úřad musí za všech okolností respektovat závazné stanovisko orgánu hygieny. Krajský soud ignoroval skutečnost, že otázka vlastnictví pozemku pod venkovní jednotkou tepelného čerpadla nebyla předmětem důkazního řízení před správními orgány a pro další správní řízení ani pro soud nebyla relevantní.

[15] Stěžovatelka v obou žalobách namítala, že rozhodnutím žalovaného předcházelo nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu věci. Na základě jí předložených podkladů, zahrnujících především projektovou dokumentaci (dále též „PD“), jakož i stanoviska a vyjádření, získala pravomocné společné územní rozhodnutí a stavební povolení ke stavbě spočívající v rekonstrukci jejího domu. Součástí stavby je i systém vytápění pomocí tepelného čerpadla, včetně jeho venkovní jednotky. Z hlediska kolaudační způsobilosti stavby tak byla určující ověřená PD a stavební povolení. Případné nedokonalosti stavebního povolení, nejde-li o nezákonnost přesahující princip šetření nabytých práv, nelze přičítat k tíži stavebníka.

[16] Stavební povolení nestanovilo na venkovní jednotku tepelného čerpadla zvláštní požadavky či specifikace nad rámec ověřené PD a nepředepisovalo provedení zkušebního provozu. V souvislosti s řízením završeným povolením předčasného užívání stavby stěžovatelka předložila stavebnímu úřadu protokol Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem ze dne 27. 5. 2015 jako důkaz o tom, že je dodržen hygienický limit v denní i noční době, pokud jde o hlučnost tepelného čerpadla (včetně venkovní jednotky). Prostor pro ověřování ve zkušebním provozu ve smyslu § 124 stavebního zákona je omezený, nelze v něm ověřovat cokoli. Ohledně požadavků na rozhodnutí o zkušebním provozu stěžovatelka poukázala na závěry uvedené v rozsudku NSS ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016 - 44.

pokračování

[17] Žalovaný vydal svá rozhodnutí, přestože nebylo z čeho dovodit, že stavba, pokud jde o tepelné čerpadlo, není provedena korektně a není v souladu s ověřenou PD, potažmo stavebním povolením. Ohledně hlučnosti tepelného čerpadla měl stavební úřad doklad o jeho nezávadnosti. Stavební zákon ve znění ke dni podání žádosti o kolaudační souhlas neopravňoval stavební úřad k posouzení povolené stavby tak, jak to provedl stavební úřad. Při uvádění stavby do užívání stavební úřad fakticky směřoval přezkumnou činnost do řízení o povolení stavby.

[18] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívá v tom, že krajský soud bez dalšího odmítl argumentaci stěžovatelky, proč považuje za relevantní zjištění a závěry rozhodnutí MMR. Přitom právě z této argumentace se podávalo, jakými nezákonnostmi a deficity byla doprovázena řízení před správními orgány obou stupňů. MMR v rozhodnutí uvedlo, že venkovní část tepelného čerpadla není v rozporu se společným povolením stavebního úřadu. Pokud některé z rozhodnutí žalovaného a předcházejících rozhodnutí stavebního úřadu vychází z opaku, tj. z rozporu mezi faktickým stavem předmětné části stavby a povolením, je namístě jeho zrušení, popř. změna.

[19] Cíle právní úpravy řízení o povolení stavby a uvádění stavby do užívání nejsou totožné. V řízení o uvedení stavby do užívání stavební úřad musí respektovat rozhodnutí, jímž byla stavba povolena. Aspekty stavby, u nichž objektivně nelze mít pochybnost ohledně jejich souladu se stavebním povolením, proto nemohou založit stavebnímu úřadu oprávnění k počínání ve výsledku směřujícímu k relativizaci oprávnění daného stavebníkem stavebním povolením.

[20] Stěžovatelka poukázala na závěry uvedené v rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 6. 2017, č. j. 5 A 117/2017 - 52. Za absurdní označila, že stavební úřad nejprve povolil stavbu s vytápěním pomocí tepelného čerpadla, které má zásadně venkovní jednotku vně budov s nutně předpokládanými zvukovými projevy, přičemž se jedná o sériově vyráběný výrobek, který splňuje limity dané normami (limit hlučnosti nevyjímaje), a poté bez zákonného důvodu zakáže užívání stavby, nařídí její zkušební provoz a nakonec nařídí odstranění tepelného čerpadla. S ohledem na rozhodnutí MMR stěžovatelka namítla, že stavební úřad neunesl důkazní břemeno, že existují skutečnosti, na jejich základě je podle zákona možnost nařídít odstranění stavby.

[21] Nesprávný je i závěr krajského soudu, že stěžovatelka nezpochybňovala provádění stavební činnosti na cizím pozemku bez příslušného oprávnění. Stavební povolení totiž stěžovatelku opravňovalo a opravňuje k umístění a stavbě zahrnující tepelné čerpadlo včetně venkovní jednotky. Zda a v jakém rozsahu realizovaná povolená stavba zasahuje na cizí pozemek je s ohledem na její dovolenost a oprávněnost mimo rámec řízení o uvedení stavby do užívání.

[22] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornil na to, že rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 18. 2. 2019 potvrzeného rozhodnutím 3 nedošlo k nařízení odstranění tepelného čerpadla, jak ve své kasační stížnosti uvádí stěžovatelka, ale bylo nařízeno odstranění oplocení tepelného čerpadla a betonové základové desky pod tepelným čerpadlem. Obě části stavby jsou umístěny na pozemku p. č. XB v k. ú. S.,

kteřý je ve vlastnictví města Sokolov. Odstraněním oplocení a betonové základové desky nebude znemožněno užívání samotného tepelného čerpadla, které již není upevněno k předmětné základové desce, ale je připevněno na stěnu objektu č. p. X. Dojde tak k nápravě neoprávněného využívání pozemku jiného vlastníka.

[23] Nepravdivé je i tvrzení stěžovatelky, že provedením zkušebního provozu bude vyloučeno užívání stavby. Provedením zkušebního provozu totiž naopak dojde k prověření funkčnosti a vlastností technologického zařízení tak, aby mohlo být povoleno jeho užívání. Zkušební provoz je dostatečně specifikován, kdy je požadováno jeho provedení po dobu 6 měsíců a to zejména v zimním období. Při zkušebním provozu je požadováno měření hluku tepelného čerpadla z důvodu vyvrácení obavy z nadměrného obtěžování hlukem vznesené účastníky. Zákaz užívání stavby byl vydán v důsledku neúspěšné žádosti o vydání kolaudačního souhlasu.

[24] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení kasační stížnosti

[25] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[26] Kasační stížnost není důvodná.

[27] Podle § 119 odst. 2 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2017, *stavební úřad při uvádění stavby do užívání zkoumá, zda stavba byla provedena v souladu s rozhodnutím o umístění nebo jiným úkonem nahrazujícím územní rozhodnutí a povolením stavby a dokumentací, nebo ověřenou projektovou dokumentací, v souladu se stanovisky nebo závaznými stanovisky, popřípadě rozhodnutími dotčených orgánů, byla-li vydána podle zvláštních právních předpisů, a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí.*

[28] Podle § 129 odst. 1 písm. b) téhož zákona, *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.*

[29] Podle § 124 odst. 1 věty první a druhé stavebního zákona, *zkušebním provozem stavby se ověřuje funkčnost a vlastnosti provedené stavby podle dokumentace či projektové dokumentace. Zkušební provoz stavební úřad povolí na odůvodněnou žádost stavebníka nebo nařídí na základě požadavku dotčeného orgánu nebo v jiném odůvodněném případě.*

pokračování

[30] Podle § 122 odst. 4 věty první stavebního zákona, *jsou-li na stavbě zjištěny závady bránící jejímu bezpečnému užívání nebo rozpor s podmínkami § 119 odst. 2, stavební úřad kolaudační souhlas nevydává a rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, užívání stavby zakáže; účastníkem řízení je stavebník, vlastník stavby, popřípadě budoucí uživatel stavby.*

[31] Nejvyšší správní soud se v prvé řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, v níž stěžovatelka krajskému soudu vytýkala, že bez dalšího odmítl její argumentaci, v níž označila za relevantní zjištění a závěry rozhodnutí MMR.

[32] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). Nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelů o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24).

[33] Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek takovými vadami netrpí, neboť krajský soud se s žalobní argumentací stěžovatelky vypořádal a své závěry řádně zdůvodnil. K rozhodnutí MMR zdejší soud uvádí, že jím MMR v přezkumném řízení změnilo rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 3. 8. 2018, č. j. 606/SÚ/18-4, jímž bylo zrušeno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 9. 4. 2018, č. j. MUSO/18609/2018/OSÚP/MAVO, a zastaveno řízení o odstranění stavby „*Kovová konstrukce s venkovní vzduchotechnickou jednotkou tepelného čerpadla na objektu č. p. X v ulici B., pozemek parc. č. XB v katastrálním území S. a obci S.*“. MMR rozhodnutí krajského úřadu změnilo tak, že věc se vrací k novému projednání stavebnímu úřadu. Krajský soud k rozhodnutí MMR v bodu 105 napadeného rozsudku uvedl, že se týká jiného řízení než rozhodnutí žalovaného 1 a 2, a nemá proto vliv na jeho závěry o nedůvodnosti žaloby stěžovatelky proti těmto rozhodnutím žalovaného. Tento závěr je správný, neboť rozhodnutí žalovaného 1 a 2 se netýkají odstranění stavby, ale zákazu užívání stavby, resp. nařízení zkušebního provozu. Krajský soud uvedený závěr stručně, nicméně přezkoumatelně zdůvodnil.

[34] K námitkám týkajícím se obsahu rozhodnutí MMR Nejvyšší správní soud uvádí, že ministerstvo vytklo stavebnímu úřadu, že v řízení o odstranění stavby řádně nezjistil skutkový stav. MMR následně dospělo k závěru, že obecný zájem na nápravě vadného rozhodnutí převažuje v tomto případě nad zájmem na jeho zachování, a jak již bylo uvedeno výše, změnilo rozhodnutí krajského úřadu o zastavení řízení tak, že věc vrátilo k dalšímu řízení stavebnímu úřadu. Poukaz stěžovatelky na to, že MMR v rozhodnutí uvedlo, že krajský úřad potvrdil, že venkovní část tepelného čerpadla není v rozporu

se společným povolením stavebního úřadu, není pro posouzení věci relevantní. Předmětem přezkoumávaných rozhodnutí žalovaného totiž nebylo umístění venkovní jednotky tepelného čerpadla. Z rozhodnutí MMR proto nelze dovozovat, že rozhodnutí správních orgánů vychází z rozporu mezi faktickým stavem dané části stavby a stavebním povolením (společným rozhodnutím).

[35] Stavební úřad rozhodnutím ze dne 18. 2. 2019, č. j. MUSO/76117/2018/OSÚP/MAVO, sp. zn. SUP/98873/2014/MAKR, nařídil stěžovatelce odstranit oplocení tepelného čerpadla a betonové základní desky pod tepelným čerpadlem. V odůvodnění rozhodnutí na několika stranách popsal stávající faktický stav na místě stavby. Na str. 16 konstatoval, že základová betonová deska pod tepelným čerpadlem je umístěna na pozemku jiného vlastníka, než je vlastník stavby, a vlastník pozemku parc. č. XB (město Sokolov) nedal ke stavbě svolení. Dále uvedl, že tato část stavby (betonová základová deska a branka se sloupky jako oplocení na pozemku parc. č. XB) nebyla povolena společným rozhodnutím ze dne 25. 8. 2014, sp. zn. SUP/46001/2014/MAKR, č. j. 67902/2014/OSÚP/MAKR, jelikož ve společném rozhodnutí ani v ověřené projektové dokumentaci k tomuto řízení se nenachází žádná část stavby, která by se nacházela na pozemku parc. č. XB, ani zde nejsou žádné stavební úpravy tohoto pozemku. V ověřené projektové dokumentaci ke sp. zn. SUP/46001/2014/MAKR je pouze zakreslen schématický přesah technologického zařízení (tepelného čerpadla) bez jakéhokoliv uchycení na objektu č. p. X v 1. podzemním podlaží. V žádné části této ověřené projektové dokumentace není uvedena betonová základová deska pro ukotvení a osazení tepelného čerpadla ani výstavba oplocení. Stavební úřad konstatoval, že stavební úpravy předmětného pozemku a následná výstavba základové desky pro ukotvení tepelného čerpadla a výstavba oplocení je v rozporu s vydaným společným rozhodnutím. Následně uzavřel, že vlastník stavby (stěžovatelka) nezískal dodatečné povolení stavby, souhlas vlastníka pozemku ani neprokázal, že stavba není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací. Stavební úřad proto nařídil podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona odstranění stavby v tomto rozsahu. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu žalovaný zamítl rozhodnutím 3.

[36] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že stavební úřad řádně popsal, v čem spočívá rozpor odstraňovaných částí stavby s projektovou dokumentací a společným rozhodnutím ze dne 25. 8. 2014. Nejvyšší správní soud má tento rozpor za prokázaný, neboť stěžovatelka neuvedla žádnou argumentaci, ani nepředložila žádné důkazy, které by tento závěr vyvracely. Byly tak dány důvody pro nařízení odstranění uvedených částí stavby. Stavební úřad proto nepochybil, když nařídil odstranění uvedených částí stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že stavební úřad neunesl důkazní břemeno, že existují skutečnosti, na jejichž základě lze podle zákona nařídit odstranění stavby. Stejně tak není důvodná ani námitka, že vlastnictví pozemku pod venkovní jednotkou tepelného čerpadla nebylo relevantní, neboť jak již příléhavě konstatoval krajský soud, v případě nepovolené stavby zasahující do vlastnického práva jiného bez právního titulu je dán důvod nařídit její odstranění podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

pokračování

[37] K argumentaci stěžovatelky, že získala pravomocné společné povolení ke stavbě spočívající v rekonstrukci jejího domu, jejíž součástí je i systém vytápění zahrnující mj. tepelné čerpadlo, včetně jeho venkovní jednotky, a z hlediska kolaudační způsobilosti stavby tak byla určující ověřená PD a stavební povolení, postačuje uvést, že výše uvedené části stavby byly v rozporu se společným povolením a za této situace se stěžovatelka v kolaudačním řízení již nemůže společného povolení dovolávat.

[38] Pokud stěžovatelka namítala, že žalovaný vydal svá rozhodnutí, přestože nebylo z čeho dovodit, že stavba není provedena korektně a není v souladu s ověřenou PD, potažmo stavebním povolením, Nejvyšší správní soud v prvé řadě konstatuje, že rozhodnutí žalovaného 3 se venkovní jednotky tepelného čerpadla netýkalo, neboť jeho předmětem byla správnost rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění oplocení a betonového základu pod tepelným čerpadlem.

[39] Rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 10. 2018, č. j. MUSO/101408/2018/OSÚP/MAVO, jímž bylo zakázáno užívání stavby, vycházelo z požadavku dotčeného orgánu – Krajské hygienické stanice Karlovarského kraje v jejím nesouhlasném závazném stanovisku ze dne 8. 10. 2018, č. j. KHSKV 10643/2018/HOK/Daš. V tom je uvedeno, že tepelné čerpadlo je ze tří stran chráněno obvodovými zdmi budov, které tvoří odrazecí plochu pro šíření hluku směrem do zadního traktu všech okolních domů. Je osazeno ve velmi krátké vzdálenosti od oken vedlejšího bytového domu a v okolí se nachází i další stavby chráněné ve smyslu § 30 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Krajská hygienická stanice dále uvedla, že prokázat, zda tepelné čerpadlo je či není zdrojem hluku, který by přesahoval hygienické limitu hluku stanovené nařízením vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, lze pouze za předpokladu zjištění hladiny akustického tlaku v chráněném venkovním či vnitřním prostoru stavby. Vzhledem k tomu, že užívání stavby dosud nebylo povoleno a tepelné čerpadlo není zatím v provozu, nelze hladinu akustického tlaku ověřit, a proto nelze souhlasit s užíváním stavby a s vydáním kolaudačního souhlasu. Krajská hygienická stanice proto požadovala stanovení zkušebního provozu stavby v délce trvání minimálně 6 měsíců.

[40] Rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 12. 2018, č. j. MUSO/116022/2018/OSÚP/MAVO, o nařízení zkušebního provozu stavby vycházelo ze souhlasného závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Karlovarského kraje ze dne 12. 11. 2018, č. j. KHSKV 12193/2018/HOK/Daš, v němž po posouzení souladu stavby s požadavky předpisů na ochranu veřejného zdraví souhlasila s povolením zkušebního provozu.

[41] Již s ohledem na výše uvedený obsah závazných stanovisek krajské hygienické stanice byly splněny podmínky pro zákaz užívání stavby podle § 122 odst. 4 stavebního zákona, resp. pro nařízení zkušebního provozu podle § 124 odst. 1 téhož zákona. Stavební úřad proto postupoval správně, když zakázal užívání stavby, resp. rozhodl o nařízení zkušebního provozu, a nepochybil tudíž ani žalovaný, když rozhodnutími 1 a 2 rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Nelze tedy stěžovatelce přisvědčit, že ke dni podání žádosti o kolaudační souhlas neopravňoval stavební zákon stavební úřad k posouzení povolené stavby tak, jak to provedl v posuzované věci. Stejně tak nelze stěžovatelce přisvědčit, že v posuzované věci fakticky směřovala prezkumná činnost stavebního úřadu

do řízení o povolení stavby. Stavební úřad pouze řádně postupem podle stavebního zákona reflektoval výše zmíněná závazná stanoviska. Nejvyšší správní soud k tomu dále podotýká, že shora uvedené důvody, pro které dotčené orgány na úseku ochrany veřejného zdraví požadovaly provedení zkušebního provozu, lze pokládat za rozumné a správné. Sama stěžovatelka totiž uznává, že provoz tepelného čerpadla je spojen s určitým hlukem, který se může měnit v průběhu času (zejména i v závislosti na ročním období), proto se i vzhledem k lokalitě stavby obklopené bytovými domy nutnost ověření vlastností stavby zkušebním provozem v délce šesti měsíců přímo nabízí.

[42] Stěžovatelkou zmíněná skutečnost, že v souvislosti s řízením završeným povolením předčasného užívání stavby předložila stavebnímu úřadu protokol Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem ze dne 27. 5. 2015 jako důkaz o tom, že je dodržen hygienický limit v denní i noční době, pokud jde o hlučnost tepelného čerpadla (včetně venkovní jednotky), nijak nezpochybňuje zákonnost rozhodnutí stavebního úřadu či žalovaného. Jedná se totiž o důkaz, který není pro správní orgány závazný, na rozdíl od výše zmíněných závazných stanovisek. Zákonnost rozhodnutí správních orgánů nezpochybňuje ani poukaz stěžovatelky na náležitosti rozhodnutí o zkušebním provozu.

[43] Námitka, že žalovaný vydal svá rozhodnutí, přestože z žádného podkladu nevyplývalo, že stavba, pokud jde o tepelné čerpadlo, není provedena korektně a není v souladu s ověřenou PD, potažmo stavebním povolením, není důvodná již proto, že rozhodnutí žalovaného 1 a 2 nejsou založena na rozporu tepelného čerpadla se společným rozhodnutím a ověřenou PD, ale vycházejí z požadavků výše zmíněných závazných stanovisek, která, jak přílehlavě uvedl žalovaný v rozhodnutí 1 a 2, byla v rámci odvolacího řízení potvrzena závazným stanoviskem Ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR 7318/2019-4/OVZ. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že tvrzení stěžovatelky o tom, že nebylo z čeho dovodit rozpor tepelného čerpadla s provedenou PD, potažmo stavebním povolením, nepovažuje za pravdivé, neboť spis obsahuje listiny a rozhodnutí svědčící o opaku. Kromě již zmíněného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 2. 2019, č. j. MUSO/76117/2018/OSÚP/MAVO, se jedná např. o zprávu veřejného ochránce práv ze dne 7. 7. 2020, č. j. KVOP-27243/2020, sp. zn. 1031/2019/VOP/MST, v níž mimo jiné uvedl, že kovová konstrukce, v níž se venkovní jednotka tepelného čerpadla nachází, nebyla v projektové dokumentaci zakreslena vůbec.

[44] Vzhledem k tomu, že v posuzované věci jsou části stavby, jejichž odstranění potvrdil žalovaný rozhodnutím 3 v rozporu se schválenou projektovou dokumentací a společným rozhodnutím, je nepřiléhavá a neopodstatněná argumentace stěžovatelky, v níž nastiňuje východiska při realizaci stavby dle schválené projektové dokumentace a posuzování způsobu, jakým takováto stavba zasáhla do zájmů chráněných stavebních zákonem, stejně jako poukaz stěžovatelky na odlišnost cílů právní úpravy řízení o povolení stavby a uvádění stavby do užívání. Pokud jde o povinnost stavebního úřadu zkoumat v řízení týkajícím se užívání stavby vedle souladu stavby vydanými rozhodnutími o umístění a povolení stavby a s projektovou dokumentací též veřejné zájmy uvedené v § 119 odst. 2 stavebního zákona, tento názor vyslovil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 As 17/2016 - 44, na který lze v této souvislosti pro stručnost odkázat.

pokračování

[45] Závěrečnou argumentaci stěžovatelky týkající se jejího oprávnění k provádění stavební činnosti na předmětném pozemku města Sokolov Nejvyšší správní soud taktéž neshledal důvodnou, neboť stěžovatelka část stavby (jejíž odstranění jí bylo nařízeno) realizovala v rozporu s ověřenou PD a se společným rozhodnutím, tj. způsobem, ke kterému nebyla tímto rozhodnutím oprávněna. Z rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 2. 2019 o nařízení odstranění stavby dále vyplývá, že stěžovatelka provedla stavbu na podzim roku 2014, kdy neměla s vlastníkem pozemku parc. č. XB (městem Sokolov) sepsanou nájemní smlouvu na užívání části pozemku pod základovou deskou a pod oplocením. Nájemní smlouva byla sepsána až v roce 2016, byla však dne 6. 3. 2017 vypovězena, a stěžovatelka tudíž v době rozhodování správních orgánů neměla souhlas vlastníka pozemku k umístění odstraňované stavby. Stěžovatelka tyto skutečnosti v žalobě nijak nezpochybnila, a krajský soud proto nepochybil, když při posouzení věci vycházel z toho, že jsou mezi účastníky nesporné. Správný je rovněž shrnující závěr krajského soudu, že stavba betonové základové desky a oplocení je umístěna na pozemku jiného vlastníka – města Sokolov, který nedal ke stavbě souhlas.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[46] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[47] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

[48] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobám zúčastněným na řízení I) až V) žádné uplatnitelné náklady ani nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2022

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu